

গা, তাক
ব ইয়াকে

দখি, কিয়
ত জি ভাৰ
মোৰ তই।
ক তাৰ পৰা
গান্দো।

থিয় হৈ বৈ
নাঁ। তেতিয়া
লিখা আচিল,
লৈলৈ একে ঠৈ
ল পথাৰৰ সি
নে? সি কলে
খিচা নে? সি
তোমাৰ চকুত
যালে তুমি কি

। আপোনাৰ
যাই বিসিয়াই
আয়ুস, অন্ত

আনন্দবাম টেকিয়াল ফুকন (১৮২৯-১৮৫৯)

সোনতকৈ শ্ৰম ভাল

যেতিয়া দক্ষিণামেৰিকা দেশলৈ সোন পাবৰ আশায় অনেক মানুহ গৈচিল তেতিয়া পিজাৰো নামেৰে এটা স্পানিয়া দেশৰ মানুহেও আনৰ নিচিনাকৈ কপালৰ মাহাত্ম্য বৃজিবৰ মন কৰিলে, কিন্তু তাৰ এটা ডাঙৰ ভায়েকক বৰ মৰম কৰিছিল দেখি সি তাৰ তলৈ গৈ তাৰ অভিলাষ জনাই লগত জাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে বোলে আমি যিথিনি সোন পাওঁ তাৰ আদ খিনি তুমি নিবা।

পিজাৰোৰ ককায়েক এলঞ্জোৰ বৰ সন্তোষী স্বভাৱ আচিল আৰু বৰ বিবেচক আচিল, তেওঁ এই অভিলাষ ভাল নেপাই নানা বিপদৰ কথা আৰু সোন পোৱা নোপোৱাৰ অনিশ্চয়ৰ কথা কৈ ভায়েকক নেজাবলৈ পৰামৰ্শ দিলে।

কিন্তু তেওঁৰ পৰামৰ্শ পিজাৰোৱে নৃশনা দেখি তেওঁ তাৰ লগত জাবলৈ মান্তি হল, কিন্তু এই কথা কলে বোলে মোক সোনৰ ভাগো নালাগে, আৰু আন একোকে নালাগে অকল মোৰ বয় বস্তু খনি তোমাৰ জাহাজত নিবলৈ দিবা।

পিচে পিজাৰোৱে তাৰ যি আচিল সকলোকে বেঁচি এখন জাহাজ কিনি আৰু আনৰ কেতবোৰ সোন পাবলৈ আশা কৰা মানুহে সৈতে যাত্রা কৰিলে, কিন্তু এলঞ্জোৱে হলে অকল নাসল, কোৰ, কুঠাৰ, ধানৰ বিধান, আৰু নানা বিধিৰ সাকৰ গুটি ইত্যাদি খেতিৰ সামগ্ৰিত বাজে আন একোকে নললৈ। পিজাৰোৱে এই বোৰ বস্তু প্ৰবাসলৈ নিব নলগা বুলি পেটে ককায়েকৰ কথাত হাঁহি তেওঁক মুখে একো নুবুলিলে।

বৰ সুন্দৰ বতাহ পাই সিহঁত কিছু দিন গৈ সোন পোৱা ঠাইৰ ওচৰত এঠাইত জাহাজ লগালে গৈ।

তাৰে পৰা সি সোন পাবলৈ আশা কৰিছিল তাকে খানিবলৈ আৰু আউটিবলৈ নানা বিধিৰ অন্ত-শন্ত ললে, আৰু কেতবোৰ মানুহ কুলি ধৰিলে; কিন্তু এলঞ্জোৱে কেইটা মান মেৰ চাগ, চাৰিটা বলধ আৰু তাৰ্হাতক বাটত খুৱাবলৈ দ্ৰব্যহে কিনি ললে।

এই বোৰ লৈ জাহাজ মেলি সিবিলাকে নিৰ্বিঘ্যে আমেৰিকা দেশ পালে গৈ। তাতে এলঞ্জোৱে ভায়েকক কলে বোলে ময় তোমাৰ উপকাৰ কৰিবলৈহে লগ লই আহিঁচোঁ, এতেকে ময় তীৰৰ কোখৰত গৰু মানুহ লৈ থাকোঁ, তুমি সোন বিচাৰাগৈ; আৰু তোমাৰ যিমান আশা তিমান পালে আকৌ তুমিয়ে সৈতে স্পানিয়ালৈ জাম।

পিজাৰো এই কথাত সোন বিচাৰিবলৈ ওলাল, কিন্তু ভায়েকৰ কথাত ঘৃণা কৰি তাৰ লগবিয়া বোৰক কলে বোলে ময় ভাবিচিলোঁ যে মোৰ ককাই জ্ঞানৱন্ত, স্পানিয়া দেশতো সকলে তেনে হেন ভাবিচিল, কিন্তু এতিয়া দেখো তাৰ বিপৰীত হল। ইয়াত আহি তেওঁ বলধ গৰুৰে বঙ্গ কৰিব খুজিচে, তেওঁ যেন আপোনাৰ ঘৰতহে থাকি আন একো নকৰাকৈ খেতি কৰিব। কিন্তু আমি আমাৰ সময়েৰে কি কৰিব লাগে জানো, এতেকে লৰাহঁত বলা, আমাৰ যদি সুকপাল হয় তেন্তে জিয়াই থকা কেই দিন ধনৱন্ত হৈ খাব পাৰিম।

এই কথাত সকলোৱে প্ৰশংসা কৰি তেওঁ ঘলৈকে নিয়ে তালৈকে জাবৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, কিন্তু স্পানিয়া দেশৰ এটা বুঢ়া মানুহে মূৰ জোকাৰি কলে বোলে তুমি তোমাৰ

ককাইএৰাক যেনে অজ্ঞান পাতিজা তেন হব নাপাই।

পিচে সিংহত হাবিয়ে বনে বাটে অবাটে পৰৰত লৈ চেৰাই বদে বৰবুন ভালেমান
ঠাই ফুৰিলে, কিন্তু এই বোৰ দুখকো দুখ নুবুলি সোন চাইৰ চুঁচিৰ জাৰ পাৰিজা
মাথোন।

ইহতে ইফালে সোন বিচাৰিব লাগিছিল, সিফালে এলঝোৱে কি হব তক আঞ্জেই
জানি এড়োখৰ ভাল চাই মাটি বিচাৰি লৈ লগত অনা গৰু আৰু মানুহৰে হাল বাই
চাহ কৰিলে। পিচে সি তাতে লগত অনা শুটি আৰু আলু ইত্যাদি বই অনেক সহ
পালে। মেৰ চাগ বোৰ যে আনিচিল তাক সাগৰৰ তীৰৰ এখন পথাৰত চৰোৱাত গাজে
পতি দুটাকৈ পোৱালি হল; ইয়াত বীজে পিজাবো উভতি অহা। ৬৩। লৈকে অজোৱ
পুৰুষাৰ্থ কৰি ভালেমান খাদ্য দ্রব্য গোটাই থলে।

পিজাবো উভতি আহিলত ককাইয়েকে অতি আদৰকৈ আনি কাৰ্যা কেনেকৈ সিৰি
কৰিলে তাৰে কথা সুবিলে, তাতে সি কলে বোলে আমি ভালেমান সোন পাইছোঁ। কিন্তু
আমাৰ লগত অনেক মানুহ মৰিচে আৰু যি কেইটা আঁচো সিও খাবলৈ নেপাই মৰিচ
লগা হৈছোঁ, আজি দু দিনৰ পৰা গচৰ চাল আৰু ফল মূলত বাজে আন একো বোৰ
নাই, এতেকে মোৰ শীঘ্ৰে খাবলৈ দিয়া।

এলঝোৱে অতি নম্র হৈ কলে বোলে আমি যেতিয়া আহোঁ তেতিয়া কাতো কেনে
একো নোযোজোঁ বুলিচিলোঁ, তুমি শ্ৰম কৰি সি সোন পোৱা তাকো ময় খোজা নাচিলোঁ
এতিয়া ময় শ্ৰম কৰি উপাৰ্জন কৰা বস্তু যে তুমি খোজা ই বৰ আচৰিত; কিন্তু তুমি
মোৰ খাবৰ দ্রব্যে সৈতে যদি তোমাৰ সোন সলোৱা তেন্তে ময় তোমাক খাবলৈ সি
পাৰিব পাৰোঁ।

পিজাবোৱে এই কথা বৰ নিম্বৰমিয়াল হেন ভাবিও ভোকত সেই কথাতে মান্তি
হল কিন্তু খাবৰ দ্রব্যৰ সলনি এলঝোৱে ইমান সোন নিলে যে অলপ দিনৰ মূৰতে তাৰ
ঠাই খনি সোনেই চুকাল।

পিচে এলঝোৱে যি জাহাজত আহিচিল আকো উভতি জাৰলৈ কলাত পিজাবোৱে
বৰ খঙকৈ কলে বোলে তুমি যেতিয়াই ময় শ্ৰমকৈ যি আনিচিলোঁ তাৰ আটাই খনিকে
নিএ লে নিম্বৰমিয়াল হলা তেতিয়াই তুমি নোহোৱা কৈ জাম, আৰু তোমাৰ নিচি
এনে নিৰ্দিয় ভাইয়ে সৈতে জোৱাতকৈ এই বনত শুকাই মৰাই ভাল।

এলঝোৱে এই কথাত খঙ লকৰি ভায়েকক অতি আদৰকৈ সাপট মাৰি এই কল
বোলে হে মোৰ পিজাবো তুমি ইমান আপদত পৰি ইমান শ্ৰমকৈ অনা বস্তু ময়
স্বৰপকৈ নিম বুলি পতিয়াইচানে? মোৰ প্ৰিয় ভাইৰ প্ৰতি এনে নিম্বৰমিয়াল হোৱাতোৱে
পৃথিৱীৰ এটাই সোনেই যদি গুচে তেওঁ ভাল। কিন্তু তোমাৰ ধনলৈ ইমান লোড মৌলি
সেই দোৰ সংশোধন কৰি তোমাৰ উপকাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিচিলোঁ, তুমি এজি
শিকিলা যে শ্ৰম আৰু ভৱিষ্যতবৈচল্য তমি ঘৃণা কৰিচিলা সেঞ্জেই নহলে তোমাক শুকাই
মৰাব পৰা যি সোন আনিচা সি বাখিৰ নোৱাবিলে হঁতল, এতেকে তোমাৰ ধন লৈ
জোৱা, আগলৈ তাক যি বৰপে ব্যৱহাৰ কৰিব পাই তাকো জানিলা।

পিজাবোৱেও ককায়েকৰ মৰমত বৰ আচৰিত হৈ দেখি শিকি জানিলে যে সোনতো
শ্ৰম ভাল।

পিচে সিবিলাকে স্পানিয়া দেশ আকো নিৰ্বিষ্টে পালেগৈ, বাটত পিজাবোৱে
ককায়েকক সদাই তাৰ আদখিনি ধন দিব খুজিচিল কিন্তু তেওঁ এই সমিধান নিল
বোলে ময় সোন নোহোৱাকৈ মোৰ আহাৰ মিলাব পাৰিব।

এই পৰ্যন্ত আনন্দবাম কুকুল প্ৰেমিত
উৎপন্ন নহলৈ বাৰ দণ্ডনৰপ। বিশেৱ
সমাজত চলিব কলে সেইৰূপ বজু নিব
বাৰ ক্ৰমশঃ অধিক হ'বলৈ ধৰিলো। তেওঁ
কোনো প্ৰকাৰ অপকাৰ তেওঁৰ নাহিল আ
ধাত ধৰাবৰপৰা ধন আৰু আন আন
সুবিধাৰে নহৈছিল। তেওঁৰ পিতৃজন
সম্পত্তি দিত্বাৰে বৈ বাৰ নেবাৰিলো।
কিন্তু এই কোনো কোনো প্ৰ
তেওঁৰ বৰঙলি কৰি ধন লৈছিল। ইয়া
পাতি আৰু অকাৰনে মানুহৰ দোৰ
চৌধুৰীয়ে প্ৰজাৰ পীড়া কৰিছিল। এই
কোনো একোজন বা দৃঢ়জন মুখ্য জোক কৈ
আহি গোচৰ কৰে। কেতিৱাৰা আৰে
মাটি চাপাচী বা গোপন গৰুন্দেশ্টক ব
বৰ অস্বীকাৰ পাইছিল। এজন লব্য স
কৰিলেজো কেনে কাৰ্যা হৱ তাকে তেওঁ
জেনকিং চাহাবে কুকুল পৰগণাৰ ন
দিলে। তেওঁৰ যি লক্ষ্য ব্যৱসাৰ আহি
সত্ত্বন আহিল। প্ৰজাৰিলাৰ অৱস্থা জ
প্ৰগালী আৰু প্ৰজাৰ কৃতি আৰু উৎপ
সেই ভাৰি কুকুল পৰগণাৰ জিন্মাদৰ্বি

১৮৪৭ চনৰ আদিতে বঙ্গীয়াৰ মু
বিচাৰক নিষ্কৃত কৰেতে চৰিত্ৰ, বংশ
আহিল। কামীচনৰ চাহাবে তিনিজন য
পদ শূন্য হ'লৈ সেই তিনিজনৰ প্ৰথম
লোকৰ নাম কৰ্মত মূলচেক নিষ্কৃত
ফুকুল কামৰূপ জিলাৰ কালেষ্টৰ মেৰ
১১২৩ নং ইকুম মতে জিন্মাদৰ্বিৰ নিষ্কৃত
পৰগণাত নিষ্কৃত ধকা বিবৰাসকলৰ
তহচিল" কৰি নিকপিত কিম্বতে